

imf'ye savaş halklara barış

IMF ve Dünya Bankası yöneticilerinin ve patronlarının temel amacı işçi sınıfının yüz küsur yılda kanlı mücadeleler ve ağır bedellerle kazandığı hakların elinden alınması, tarih tekerini başladığı yere çevirerek üretimde "vahşi kapitalizm" denen dönemin koşullarının tekrar yaşatılmasıdır.

M. ÖZLEM

6-8 Ekim tarihleri arasında IMF ve Dünya Bankası toplantıları İstanbul'da yapılacak. TC hükümeti bütün gücüyle bu toplantıya hazırlanıyor. Yerin beş kat altına dev konferans salonu inşa ediyorlar. Korkudan mıdır bilinmez toplantı yerin beş kat altında yapılıyor. Dünya halklarının gözünde ezilen yağmalanan yoksul halkların gözünde gerçekten de yerin dibine batması istenen IMF korunmak için yerin altına kaçıyor.

Geçtiğimiz hafta Pittsburgh'da toplanan G-20 zirvesinin ardından şimdi de onların ahtapotları Dünya Bankası ve IMF İstanbul'da toplanıyor. Toplantıların gerçekleşme zamanı amaçlarını açığa çıkarıyor: her iki toplantı da çok büyük maliyetlerle dizginlenebilen ekonomik krizin frenlerinin boşalmasını engellemek. Maliyetin faturasını yoksul halklara kesmek ve gerek krizi gerekse kesilen faturanın sosyal patlamalarını engellemek amacıyla toplanıyor. Dünya açısından bu toplantıların olası sonucu iktidarını korumak uğruna milyarlarca doları savuran emperyalist ülkelerin harcadıkları paraları yoksul halklardan ve işçi sınıfından çıkarılmasının planlaması, karar altına alınması ve bu kararı sömürülen ülkelere dayatılması olacaktır. Aynı zamanda bu toplantının olası sonuçlarından biri krizle sarsılan kapitalist üretimin yeniden inşasını hedefleyen yeni üretim politikalarının ve stratejilerinin emarelerinin belirginleşmesi olacaktır. İstanbul'da toplanan IMF elbette ev sahibine de gerekli öğütleri, "desteği" sunmaktan geri kalmayacaktır.

Krizden çıkan kim?

1929 ekonomik kriziyle kıyaslanan ve hatta ondan daha ağır sonuçlar üretmesi beklenen ekonomik krizin ekonomik hasar dışında sosyal hiçbir sıkıntıya yol açmadan atlatılmış olduğunun müjdesi son bir aydır emperyalizmin yüksek katlarında yankılanan bir seda olarak kulaklarımıza ulaşıyor. Gerek ABD başkanı gerek ABD merkez bankası FED başkanı gerekse kapitalizmin ekonomist IMF direktörleri ve köşe yazarları sevinç içinde krizde dibe vurulduğunu ve çıkışa geçildiğini müjdeliyor. Tüm bu sevinç gösterilerinin, şen şakrak kahkahaların ve demeçlerin ortasında ince ve gizli bir korku kendini ele veriyor. Krizden çıkıldığı açıklamalarına, işlerin sıkı tutulması halinde çıkışın birkaç yıl alacağı açıklamaları eşlik ediyor. Bir sürü laf ve ekonomik kavram kavgası içinde krizin faturasını ödeyenlere sadece sabır ve sükunet tavsiye ediliyor.

Krizden çıkış narası atanlar sadece ölüm kokusunu alıp ölümün gecikeceğini öğrenen patronlardır. Onlar da biliyor ve kabul ediyor ki var olan haliyle kapitalizmin yürütülme imkanı ortadan kalkmıştır. IMF toplantılarıyla yapılmak istenen bitkisel hayata girmiş kanla beslenen sistemin daha fazla yaşayabilmesi için daha fazla kan bulma arayışıdır. Bu toplantıların bizim açımızdan anlamı daha fazla işsizlik daha fazla yoksul-

luk ve sefalet olacaktır.

Tüm bu söylenenlerin ve yazılanların ortasında ne yazık ki acı bir gerçekle kendini açığa çıkarmaktadır. Yaşanan kriz gerçek. Gerçekten de henüz sosyal bir patlamaya yol açmamıştır. Bunun sebeplerini araştırdığımızda temel bazı olgularla yüz yüze geliriz. Bunların başında krizin faturasıyla yüzleşen işçi sınıfının politik önderliğinin küresel düzeyde ve tek tek ülkelerde olmadığı, olduğu yerlerde de ideolojik ve politik olarak sürece müdahale edecek gücünün bulunmadığı gerçeğidir. Türkiye dahil pek çok ülkede krizin doğrusal sonucu olan işsizlik, işten çıkarmalar ve fabrika kapatmalarına karşı sınıf mücadelesi sendikalara terk edilmiş, sınıf hareketi sendikalizmle sınırlandırılmış, pek çok Marksist hareket ve parti sendikalizmin ve ekonomizmin batağına saplanmış. Bu ideolojik ve politik savrulma bir yandan işçi sınıfı hareketini siyasal hedeflerinden uzaklaştırırken diğer yandan yaşanan tek tek direnişlerin birleşik bir mücadeleye dönüşmesini engellemiş zayıf kalarak boğulmasına neden olmuştur.

Marx şimdi öldü mü?

Ekonomik krizin dibe vurduğu yani sona erdiği ve normalleşme sürecinin başladığı açıklamaları bu açıklamalara eşlik eden ticari ve finansal canlanma kapitalizme düşman pek çok çevre açısından derin bir hayal kırıklığı olarak algılanabilir. Krizin başlangıcında boyutlarının 1929'u aratacağı söylemlerinin dile getirilmiş olması bu sonuçlara ilişkin Marksist ve işçi sınıfından yana çevrelerde büyük beklentilerin oluşmasına sebep olmuştur.

Krizin başlangıcında birebir kapitalistler tarafından Marx'ın dirildiği ve haklı çıktığı iddiaları şimdilerde Marksizmin bittiği söylemlerine yerini bırakmıştır. Krizin sosyal patlamalara yol açmaması küresel ölçekte büyük işçi hareketlerinin ortaya çıkmış olmaması çürüten çınar esen rüzgarla devrilmemiş olması çınarın kendisine ait yanlış fikirlere kapılmasına ve bizzat çınarın devrilmesini bekleyenlerin de çınara ait çürüme fikriyatının zayıflamasına yol açmıştır. Bizzat burjuva ideologlar tarafından pompalanan "Marx haklı çıktı" tezi SDP ve onun yayın organlarında ortaya konan yazı ve yorumlarda bir tuzak olarak izah edilmiştir. Bu tuzağın ismi ekonomizm ve kendiliğindenciliktir. Zira Marx'ın haklı çıktığını iddia edenler bu haklı çıkışı "krizlerin kapitalizmi bitireceği" iddiasına dayandırmışlardır. Bu iddia aslında Marksizmin de derin bir tahrifatını ve işçi sınıfı mücadelesinin siyasal amaçlarından koparılmasını amaçlamıştır. Marksist-Leninist literatürde kapitalizmin krizler sonucunda kendiliğinden yıkılmasının söz konusu olduğuna dair herhangi bir izahat yoktur. Söylenen, krizlerin sonunu ve devrimin koşullarını hazırladığı gerçeğidir. Koşulların oluşması bir şeydir, bu koşulları kullanmak ve devrimci bir ayaklanmayla devirmek başka bir şeydir.

Kapitalizmin kendiliğinden ekonomik krizlerle devrileceği iddiası ideolojik olarak ekonomizme denk gelirken sınıf mücadelesini sendikalara terk etmek ve önderliği bırakmak anlamına gelir. Bu propagandanın bizzat sol liberaller tarafından yapılıyor olması şaşırtıcı değildir. Aynı zevat bu derin çarpıtmayı aktardıkları metinlerinde Marx'ı över görünüp onu ve iddialarını sulandırmaya çabalamış, Marx'ı överken Lenin'e sövmüşlerdir. Bu övgü ve sövgü demetini kaleme alanların bildiği temel gerçek Lenin'de ekonomizme çarpıtılacak herhangi bir verinin bulunmamasıdır. Zira Lenin'in en temel mücadelesi yüzyıl önce Marksizm'de yaratılmaya çalışılan ekonomist çarpıtmaya ve sendikalizme karşı mücadeledir.

Kapitalizmin ölüm belirtilerinin tamamı ortaya çıkmış olsa da devrimci bir sınıf hareketi ve devrimci bir parti olmadan kapitalizmin ölmeyeceğini, tüm çürümüşlüğü içinde yaşamaya devam edeceğini söyleyen kişi Lenin'dir. Bu sebepten dolayı Lenin'e söven liberal solcuların çabası nafile bir çaba değildir. İşçi sınıfı mücadelesini siyasal hedeflerinden arındırmak yani işçi sınıfını devrimci özünden kopararak sistem içi bir unsur haline getirmek isteyenleri sınıf mücadelesinin siyasal özünü açığa çıkaran kendiliğindencilğe ve sendikalizme teslim olmaya- rak işçi sınıfının kurtuluşunun siyasal bir devrimle devrimci bir partinin önderliğinde politik eylemle gerçekleşeceğini savunan, ekonomik grevlerin siyasal grevlere dönüştürülmesi gerektiğini açıklayan ve işçi sınıfının siyasal özne olarak ekonomik taleplerin ve sorunların ötesinde toplumun bütün ezilen sınıflarının ve unsurlarının talep ve sorunlarına eğilmesi gerektiğini açıklayan kişi Lenin'dir. Marx'ı Lenin'den ayırmak isteyenlerin ortak amacı Marksizmin devrimci özünü yok etmek ve onu kaba bir ekonomik bütün ve etik ilkeler yığını haline getirmektir.

Ekonomik krizdeki çöküşün durağanlaşması ve beklenen sosyal sorunları doğurmamış olması Marksist-Leninist teoriyi çürütmek bir yana bir kere daha doğrulamıştır.

Ne Oldu?

Teorinin doğrulanmış olması yaşanmakta olan gerçeği değiştirmemektedir. Kriz beklenen sonuçları doğurmamıştır. Beklentinin oluşmamış olması iki temel izahı beraberinde getirir. Birincisi beklenti yanlıştır. İkincisi de esas olarak öne çıkarılması gereken İstanbul'da yapılan IMF toplantılarının özülüyle, amacıyla ve ruhıyla kavranması gerekliliğidir. Emperyalist devletler finansal krizin üretim krizine ve zincirleme sonuçlara yol açmasını engellemek amacıyla eş görülmedik maliyetlerin altına girmişler, devasa harcamalar yapmışlardır. Tüm bu çaba şu an için krizin frenlenmesine yetmiştir. Çıkışın çok uzun süreceği uyarılarının altında yatan gerçek yaşanmakta olan krizin her an frenlerinden boşalacağı global düzeyde toplumsal-siyasal

Ezilen halklarla omuz omuza mücadele şiarıyla IMF'ye karşı sokağa ve eyleme çıkacak olanlar bilmelidir ki Kürtlerle barış olmadan dünya halklarıyla barış olmaz. İşçi sınıfı ezilen halkların özgürlük ve kurtuluş mücadelesinde yerini almadan devrimci bir sınıf haline gelemez. Kendi sömürgecileriyle dövüşten kaçanlar emperyalizme de karşı çıkamaz. Emperyalizme karşı çıkanların bayrağı ulusalcılığın kırmızı bayrağı değil enternasyonalizmin kızıl bayrağıdır.

sonuçlar doğuracağıdır.

Kabul edilmesi gereken ve aslında yaşanmakta olan bir gerçek ise kağıt üzerinde para transferiyle frenlenen krizin dünya ölçeğinde yol açtığı kitlesel işsizliğin ve yoksulluğun devam ettiğidir. Emperyalist ideologları ve sözcüleri korkutan bu kitlesel işsizlik ve yoksulluğun toplumsal hareketlere, bu toplumsal hareketlerin de siyasal hareketlere dönüşme potansiyelidir. Ekonomik krizin dünya çapında böylesi sonuçları henüz doğurmamış olması bu sonuçlara gebe olmadığı anlamını taşımaz. Çöken ve hayal kırıklığı yaratan beklenti erken doğum belirtisidir. Aslında bu beklenti bilinçli yaratılmıştır. Amaç beklentileri boşa düşürmek, umutları karamsarlığa dönüştürmek böylece artan işsizlik ve yoksulluğun yol açacağı sıkıntıları katlanılır hale getirmektir.

IMF ve Dünya Bankası toplantıları emperyalist tekellerin krizi frenlemek amacıyla ortalığa saçtıkları devasa maliyetin yoksul halklara ve emekçi sınıflara fatura edilmesi için yapılmaktadır. Bu toplantılar yoksul ülkelere ve onların hükümetlerine kemer sıkma, sosyal harcamaları kısma ve bütün kamusal hizmetlerin emperyalist tekellerin karlarına açılması politikalarını önerecek ve uygulayacaktır. İstanbul'da yapılması planlanan toplantı emperyalistlerin yoksul halklara karşı yağma ve talan savaşı anlamına gelmektedir. Onların sloganı zenginler yaşasın yoksullar yok olsunur. Onların sloganı kahrolsun yoksullardır.

Krizden çıkış için planlanan üretimde esnek çalışmanın genel çalışma perspektifi haline getirilmesi ve standartlaştırılmasıdır. IMF ve Dünya Bankası yöneticilerinin ve patronlarının temel amacı işçi sınıfının yüz küsur yılda kanlı mücadeleler ve ağır bedellerle kazandığı hakların elinden alınması, tarih tekerini başladığı yere çevirerek üretimde "vahşi kapitalizm" denen dönemin koşullarının tekrar yaşatılmasıdır. Şimdiden bu saldırının bütün işaretleri verilmiştir. Sendikalar birer kukla haline getirilecek, işçi sınıfının sendikal örgütleri dağıtılacak, siyasal hareketleri yok edilecek, kazanılan bütün hakları elinden alın-

acaktır. Neo-liberalizmin savaş çılgılığı yaşasın huzur kahrolsun radikalizmdir. Dünya çapında ulusal ve sınıfsal devrimci hareketlere karşı ideolojik ve fiziksel bir imha savaşı yürütülmektedir. Tamil örneğinde olduğu gibi bu hareketler ya fiziksel olarak yok edilecek ya da sistemin sınırlarına boyun eğip devrimci özünü yitireceklerdir.

Erken doğum belirtileri boşa çıkmıştır fakat yaklaşmakta olan ağır doğumun sancuları hissedilmeye başlanmıştır. Var olan işsizlik ve yoksulluk kapitalizmin krizinin çıkışı ve maliyetlerin işçi sınıfına ve yoksul halklara ödettirilmesine ekonomi ve üretim politikalarıyla birleştiğinde geniş kitleleri etkisi altına alan hoşnutsuzluğu büyüteceği ve olası sosyal siyasal patlamaların gerçek zeminini hazırlayacağı kabul edilmelidir. Esas savaş yeni başlamaktadır. Savaş tamamları savaşa yeni hazırlanmaktadır. Görevimiz yeni başlamaktadır. Ekonomik krizin işçi sınıfı ve yoksul halklar üzerindeki yıkıcı etkisi esas bundan sonra ortaya çıkacaktır. İçine girilen savaş işçi sınıfının tüm haklarının ve yaşamsal gereklerinin ortaya sürüldüğü bir savaş olacaktır.

Sol liberallerin bin yıllık tarihsel deneyimle beslenmiş öngörülerini yaklaşmakta olan çatışmanın yıkıcı sonuçlarını görmelerini sağlamıştır. Tüm çaba bu sonuçları önlemeye yöneliktir ve bu çabanın temel eksenini sınıf mücadelesini siyasal özünden koparmak üzere kurulmuştur. Devrimcilerin sloganı kahrolsun ekonomizm yaşasın devrim olacaktır.

Ya biz?

Dünya çapında sol liberal ideologlar tarafından pompalanan ekonomizm çarpıtması ne yazık ki ülkemizde de pek çok sol ve sosyalist çevrede de derin savrulmalara yol açmıştır. İkisi de aynı ekonomist zeminde beslenen ve karşıtmiş gibi görünen iki çarpık yönelim ve sapma neredeyse bütün sol ve devrimci çevrelerde kendini hissettirmiştir.

Yaygın olan krize karşı mücadelenin salt eko-

nomik mücadeleye yönelmesi, kendiliğindencilikçe teslim edilmesi ve sendikal önderliklere boyun eğilmesidir. Bu durumun siyasal ve politik sebepleri mevcuttur. Krizin ağır sonuçlarının tüm yakıcılığıyla hissedildiği, kitlesel işten çıkarılmaların ve direnişlerin gündemde olduğu koşullarda bile pek çok siyasal hareket ve parti sendikal taleplerin ve mücadelenin bir adım ötesine geçmemiş, neredeyse hiçbir siyasal çalışma yapmamış ve alan sendikal önderliklere teslim edilmiştir. Bu haliyle sol liberallerin savunduğu çizgi fiyiyatta hayata geçirilmiştir. Bu eğilim mücadeleyi sendikalizme teslim ederken siyasal perspektifi de ekonomik taleplerin arkasına çekmiş ve kaba bir ulusalcılığa teslim olmuştur. Siyasal hareketlerin pek çoğu koca bir dönemi su, gaz ve elektrik işleriyle geçirmiştir. Çokça söz ettikleri işçi sınıfı mücadelesini ise sendikalara havale etmiş, kendileri destekçi konuma geçmiştir. Sınıfın ekonomik ve siyasal talepleri birbirinden koparılmıştır. Bu sağ sapmadır ve adı EKONOMİZMDİR.

Kaba sağ ekonomizmin sahip oldukları radikal gelenek nedeniyle kar etmediği pek çok siyasal akım ise ayrı perspektifle işçi sınıfı mücadelesine sendikal mücadeleyi özdeşleştirmiş, sendikalara yönelik küçümseyici bakış açısıyla sınıfın başlayan kendiliğinden mücadelesi görmezden gelinmiş ve kaba bir ulusalcılığın peşine takılmıştır. Bu hareketler de sınıfın siyasal ekonomik mücadelesini birbirinden koparmış sol ve radikal bir söylemin arkasında sağa savrulmuşlardır. Savruldukları yerin adı ekonomizmdir.

Kürtlerle barış olmadan dünyayla barış olmaz!

IMF toplantılarına katılacak yüksek zevat İstanbul'a dikensiz gül bahçesine girer gibi giremeyeceklerinin farkındadır. 2004 NATO direnişleri ve 1 Mayıs Taksim direnişleri kendilerini bekleyen şenliğin habercisidir. İstanbul dumana ateşe ve gaza boğulacaktır.

Sendikalar siyasal partiler ve sol örgütler IMF toplantılarına yönelik hazırlık içindedir. Erken doğum belirtilerinin yarattığı umutsuzluk hali ve nedenini tam olarak kestiremediğimiz bir takım gerekçeler nedeniyle IMF'ye karşı direniş bölgesel etkinliklerle sınırlandırılmış ülke çapında merkezi eylemlilikler gündeme alınmamıştır. Bu durumlar bile sendikaların ve sendikalara hakim olan siyasal çevrelerin krize ve krize karşı mücadeleye bakış açısını ele vermektedir. IMF ve yapmayı planladığı toplantıların amacı işçi sınıfının kazanılmış haklarını yok etmektir. IMF ve toplantıların amacı ezilen halkları daha fazla ezmek ve krizin bütün bedelini onlara ödetmektir. IMF'ye karşı sistemli ve merkezi kitlesel güçlü bir direniş örgütlemek işçi sınıfına ve dünya halklarına karşı bir görevdir. Bu görevden kaçanların yaptıkları temsil ettikleri sınıfa ve ezilen halklara ihanettir.

Aylardır ülke gündemini etkisi altına alan ve "Kürt açılımı" olarak ifade edilen tartışma karşısında takınılan sessizlik hali de aynı ekonomizmin ve ona eşlik eden ulusalcı sapmanın etkisi olarak açığa çıkmaktadır. Ezilen halklarla omuz omuza mücadele şiarıyla IMF'ye karşı sokağa ve eyleme çıkacak olanlar bilmelidir ki Kürtlerle barış olmadan dünya halklarıyla barış olmaz. İşçi sınıfı ezilen halkların özgürlük ve kurtuluş mücadelesinde yerini almadan devrimci bir sınıf haline gelemez. Kendi sömürgecileriyle dövüşten kaçanlar emperyalizme de karşı çıkamaz. Emperyalizme karşı çıkanların bayrağı ulusalcılığın kırmızı bayrağı değil enternasyonalizmin kızıl bayrağıdır. IMF'ye karşı sokakları dar etmek için dumanın ve gazın içine dalacak olan enternasyonalistlerin bayrağı işçi sınıfının kızıl bayrağıdır. Onların sloganı IMF'ye savaş halklara barıştır.